

Kezdő ének: 329. dicséret 2. verse

Főének: 264. dicséret mind az 5 verse

Ének prédikáció előtt: 139. Zsoltár 14. verse

Textus: Ézsaiás könyve 55. rész 6. verse: „Keressétek az Urat, amíg megtalálható! Hívjátok segítségül, amíg közel van!”

Kedves Testvéreim!

A mai napon egy olyan evangéliumi történet került elénk, amit húsvétkor szoktunk hallani, és kicsit idegennek is érezzük itt a nyár végén, közel az iskolai tanévkezdéshez. Nem is nagyon tudjuk ilyenkor megragadni a lényegét, az üzenetét. A mai napon mégis részben ez a történet indít el minket abba az irányba, amit az Úristen a szívünkre helyez. Húsvét hajnalán az asszonyok elindultak a sírhoz, de nem találták Jézus testét. Az angyal megkérdezte, hogy mit keresitek a holtak között az élő? Miért keresitek Istent ott, ahol eleve meg sem találhatjátok? Miért fektettek energiát olyanba, aminek biztosan semmi végeredménye nem lesz? Ézsaiás próféta felszólítása ezt a kérdést helyezi még erőteljesebben elénk: „Keressétek az Urat, amíg megtalálható”.

Rögtön érezzük azt, hogy itt nem Isten oldaláról van a bizonytalanság. A Mindenható az emberi élet minden körülményében megtalálható, de mi emberek egyáltalán nem biztos, hogy ott keressük, ahol éppen van. A húsvéti történet asszonyai kerestek egy halottat, amikor Jézus feltámadt, Ő élő személy.

Isten keresésünk legnagyobb gondja éppen ez. Halott dolgok között keressük Istent. Keressük akkor, amikor a megélhetésünkkel küzdünk. Miért nem segít Isten? Miért nem adja meg nekünk azt, ami nagyon sok embernek magától meg van? Hol van Isten, amikor hagyja, hogy szegénységben legyünk, hagyja, hogy gyermekek éhezzenek? Amikor ezek a kérdések vannak bennünk, akkor a Mindenhatót hozzákötjük az élelemhez, akkor hozzákapcsoljuk a pénzhez, az emberi jóléthez. Ugyanazt tesszük, mint a húsvéti asszonyok. Halott dolgok között keressük az élő.

Az elmúlt hét eseményei szintén tehetnek fel nekünk kérdéseket. Szinte alig van olyan nap, hogy valahol ne robbanna bomba. Annyira hozzászoktam a hírhez, hogy szinte meg sem lepődtem, amikor erről olvastam. Ugyanakkor az olaszországi földrengés csaknem 250 halottja minden ember érzéseit megmozgatja. A kérdések pedig minden ilyen esetben előjönnek. Hol van ilyenkor Isten? Miért nem fogta meg a rengő földlemezeket, miért nem állította meg a bombát robbantó örültet? Megint azt tesszük, hogy az élettelen elemek, sőt az emberi gonoszság, bűn között keressük a Mindenhatót. Ő nem halott, Ő ezekben az elemekben, ezekben a helyzetekben nem található meg. „Keressétek az Urat, amíg megtalálható”.

Hol fedezhetjük akkor Őt fel? Mindenben, ami él. Ott van a teremtet világ szépségeiben, a fák, virágok színében, ott van az emberi szív szeretetében, a segítőkész lelkekben. Isten megtalálható ott, ahol élet van. Egy alkalommal vasárnapi iskolában voltak a gyerekek. A tanító megkérdezte tőlük, hogy szerintük hol lakik a Mindenható. Különböző válaszokat adtak. A mennyben, a felhők fölött, a természet erőiben. Végül az egyik legcsendesebb gyerek is jelentkezett. Ő azt mondta, hogy Isten ott lakik a főút és a keresztutca sarkán, abban a szegény, kis házban. A többi gyerek nevetni kezdett, de a tanító rögtön tudta, hogy ez a kisgyerek miről beszél. Igazad van, fiam – mondta. Isten valóban ott lakik, abban a házban, ahol egy szegény cipésmester egyedül neveli öt gyermekét, tisztességben, becsületben, szeretetben. Valóban ott lakik Isten.

Ott kell tehát Őt keresnünk, ahol élet van. Ez pedig nem jelenti automatikusan azt, hogy minden emberi létben megtalálhatjuk. Attól, mert valaki levegőt vesz, még nem él. Attól, mert valakinek vannak gondolatai és érzései, attól még nem él. Az olyan ember él, akinek a lelkében ott van mindaz, ami Isten ajándéka. A nyáron végigkövettük a Galata levél alapján a Szentlélek 9 gyümölcsét. Akiben ott található a szeretet, öröm, békesség, türelem, szívettség, jóság, hit, szelídség, önmeztartóztatás, abban megtalálható az élet és megtalálható Isten is.

Keressétek az Urat, amíg megtalálható. Miért fontos figyelmeztetés ez? Azért, mert érzékeljük, hogy szűkül az a tér, ahol ma Magyarországon még megtalálható. Azért, mert látjuk, hogy alig van ennek a Földnek olyan darabja, ahol ne az önzés, ne a háború és ne a pusztítás lenne jelen. A húsvéti asszonyok sem találták meg Jézust a halottak között, csak az élők között. Mi is keressük az Örökkévalót az élők között.

Hol van még jelen az élet? Hisszük, hogy jelen van a gyülekezetben, jelen van istentiszteleteinken. Itt

van, amikor kisgyermekeket hozunk Hozzá, itt van, amikor szívünk fájdalommal jövőnk elé. Nem véletlenül írták fel ezt a bibliai mondatot a Balatonfenyvesi imaház ajtaja fölé: „Keressétek az Urat, amíg megtalálható”. Ezzel is azt vallották meg az építők, hogy hitünk szerint egy imaház vagy templom falai között, ahol a hívők közösségben vannak, ott elérhető, megtalálható az Örökkévaló.

„Keressétek az Urat, amíg megtalálható! Hívjátok segítségül, amíg közel van!” – hallhattuk Ézsaiás próféta biztatását. Nem elég keresni Istent, hanem be is kell vonni az életünkbe. Ahhoz tudom ezt hasonlítani, mint amikor valaki óriási kincset talál, de úgy van vele, hogy majd később visszamegy érte, de amikor visszatér, addigra már nincsen ott. Elszalasztotta az alkalmat. Hasonlóan van az olyan ember is, akit megmar egy kígyó, ott van a kezében az ellenszérum, de nem adja be magának, mert majd megvárja azt, aki ezt jól meg tudja tenni. Miközben pedig ott van a gyógyszer, mégis elveszíti az életét. Ehhez hasonlít minden olyan ember, aki találkozott a Mindenhatóval, de nem hívta be az életébe, nem hívta segítségül a mindennapjaihoz.

Erre pedig minden ember képes. Nem kell hozzá teológiai végzettség, nem kell hozzá különösebb bibliai ismeret. A lényeg, hogy meglegyen bennünk a nyitottság és meg legyen bennünk a vágy, hogy innentől kezdve már nem akarunk Isten nélkül élni. Azt akarjuk, hogy az életünk része legyen. Látjuk, hogy a hétköznapijainkban ott vannak a hibák, ott vannak a mulasztásaink. Ha csak úgy magunkban élünk, akkor minden annyira hiábavalónak tűnik. Látunk azonban még egy nagyon fontos dolgot. A bennünk lévő bűnt senki nem tudja legyőzni, csak a feltámadott Jézus Krisztus. Amikor az életünket szeretnénk jobbra tenni, akkor egy dolgot tehetünk. Megállunk a Mindenható előtt, megvalljuk, hogy az életünk önmagában csak vergődik, de hisszük, hogy Ővele kiteljesedik. Itt van az életünk, amit megnyitunk, hogy Ő lakjon benne és Ő formálja át. „Keressétek az Urat, amíg megtalálható, hívjátok segítségül, amíg közel van”.

A segítségül hívás tehát nem más, mint meghívás. Behívjuk a hétköznapijainkba is azt, akiről hisszük, hogy Ővé a hatalom a mennyen és a földön. Ez a hívás nem csak az istentiszteletek időszakára szól. Nem csak a heti 168 órából 1 órára érvényes. Értsük meg, hogy nincsen olyan másodperce, pillanata az életünknek, amikor ne hívhatnánk az élő Jézus Krisztust.

Az asszonyok rossz helyen keresték Jézust, ott ahol eleve bukásra volt ítélve a végeredmény. Mi azonban tudhatjuk, hogy nem holt dolgokban, nem a saját életünk eseményeiben kell Őt keresnünk, hanem ott, ahol élet van, ott ahol az Istentől jövő kincsek vannak. Hívjuk hát Őt az életünkbe, úgy, ahogyan majd énekeljük is: „Jöjj, királyom, Jézusom, szívem, íme megnyitom. A gonosztól óvj Te meg, meg ne rontson engemet. (...) Van hatalmad rá tudom, míveld édes Jézusom. Hit, remény és szeretet, tölts be a szívemet”. (464. dicséret 1. és 4. vsz.)

Amen!

Záró ének: 464. dicséret mind a 6 verse